

[Paabøl.]

kr. Men det er ikke så meget dér, problemet ligger. Problemet ligger langt mere i spørgsmålet om beregningen af indtægten, for skatten beregnes jo af en beregnet indtægt, ikke af den virkelige erhvervsindtægt. Den beregnede indtægt gøres for brugsforeningernes vedkommende op som 4 pct. af den del af formuen, som svarer til salg til medlemmer, og 6 pct. af den del af formuen, som svarer til salg til ikke-medlemmer. Nu foreslås det i lovforslaget, at man gennemfører samme procent, nemlig 5 pct., for det hele. Det vil utvivlsomt blive nødvendigt at tage hele dette spørgsmål op, men tidspunktet hertil må vel være inde, når vi får en betænkning fra det udvalg, der som sagt arbejder med dette spørgsmål.

Det foreslås i lovforslaget at afskaffe fradraget på 5 pct. af aktiekapitalen. Jeg er ikke enig i dette, og jeg mener ikke, det er en tilstrækkelig eller god erstatning, at man nu går over til et fradrag på 5 000 kr. for hvert selskab. Jeg tror ikke, det fører til en teknisk rationel løsning, og jeg mener, at fradraget på de 5 pct af aktiekapitalen i virkeligheden var en god hjælp til at undgå de meget store udsving, der kommer ved overgang til proportional skat. Der er ingen tvivl om, at det for mange selskaber betyder en fuldstændig omkalfatring af deres skattebyrde. Efter en beregning, jeg har set, skulle 6 000 af de 8 000 selskaber, vi har, få en forhøjelse og ca. 2 000 en skatnedsættelse. Hvis man bibeholdt denne 5 pct.s regel, ville den i nogen grad afbøde overgangsvanskelighederne. De 5 000 kr. er også, som jeg nævnte, teknisk mindre heldigt. Man tænke sig f. eks. et ejendomsaktieselskab, som ejer 10 ejendomme. Det ville jo kunne stykke dem ud i 10 aktieselskaber, som hver har et fradrag på 5 000 kr.

Lad mig sige, at den væsentligste anstødssten er i lovforslaget om kapitalvindingsskatten. Den vil vi ikke fra vor side kunne gå med til. En skat på 30 pct. på avance ved salg af aktier, en kapitalvindingsskat af denne art er jo i realiteten en skat på inflationen. Mange af de fortjenester, der konstateres ved et sådant aktiesalg, er jo ikke udtryk for nogen reel fortjeneste, men udtryk for forringelsen af pengeværdien. Man afskæres fra at kunne foretage om-

bytning af den ene aktie med en anden tilsvarende aktie, uden at man skal afgive et beløb til staten. Den kapitalstærke kan undlade at sælge og derved slippe for afgiften; den lille sparer, derunder f. eks. den, der har modtaget arbejderaktier, vil måske på grund af sygdom eller alder være nødt til at realisere for at leve af kapitalen, og han bliver nødt til at betale afgiften.

Bestemmelsen kan også føre til, at likvidation af selskaber, som ikke kan klare sig, udskydes til efter 1. januar 1961; derved vil man opnå at få tabet gjort fradragsberettiget. Det kan få uheldig indflydelse på aktiemarkedet, idet aktionærer, når aktierne er stigende — måske på grund af udsigten til en sådan kapitalvindingsskat — vil afholde sig fra at sælge, og det kan presse kurserne op. Omvendt, hvis aktierne falder, kan der være tilbøjelighed til at sælge med det resultat, at der kommer en stærk svingning i modgående retning. Inden for erhvervslivet vil det være uheldigt, fordi det vil gøre det vanskeligt at skaffe risikovillig kapital til finansiering af erhvervslivets udvidelser; lysten til at investere i aktier formindskes.

Vi er modstandere af kapitalvindingsskat i al almindelighed, men specielt på dette område. Virkningerne af en kapitalvindingsskat er nemlig særlig uheldige, når man gennemfører den på et bestemt område, for det vil sige, at kapitalen søger hen til anbringelsesområder, som er mere lukrative, hvor man skattemæssigt har en gunstigere stilling end med hensyn til aktier.

Nu vil den højtærede finansminister måske sige til mig, at en kapitalvindingsskat er et nødvendigt led i hele systemet, hvor man gør friaktier skattefrie, og hvor man gennemfører en anden ordning for likvidationsudlodninger. Reglen har tidligere været den, at den del af likvidationsprovenuets, som oversteg den nominelle aktiekapital, blev taget over indkomstbeskatningen, men det er ingenlunde nødvendigt. Jeg er enig i værdien i, at man fremtidigt kan udstede friaktier skattefrit, og jeg er også enig i, at man skal finde en rationel løsning på likvidationsproblemet, men i så henseende må jeg henvise til vort forslag fra 1952-53, hvor vi havde det svenske system med kapitaludlodningsafgift som en mere rationel løsning i dette spørgsmål.